

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D., a soudců
Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D., a Mgr. Filipa Skřivana v právní věci

žalobce: **FeCom s.r.o. v konkurze**
sídlem Kukorelliho 2314/58, Humenné, Slovenská republika
zastoupen doc. JUDr. Michaelem Kohajdou, Ph.D., advokátem
sídlem tř. Kosmonautů 1288/1, Olomouc

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 30. 7. 2019, č. j. 31289/19/5100-41453-711866, a ze dne 8. 10. 2019, č. j. 38870/19/5100-41453-711866,

takto:

- I. Žaloba se v části, ve které napadá rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 8. 10. 2019, č. j. 38870/19/5100-41453-711866, zamítá.
- II. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 30. 7. 2019, č. j. 31289/19/5100-41453-711866, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 17 388 Kč k rukám doc. JUDr. Michaela Kohajdy, Ph.D., advokáta, sídlem tř. Kosmonautů 1288/1, Olomouc, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

IV. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce podal dne 1. 4. 2015 k Finančnímu úřadu pro Jihomoravský kraj (dále jen „správce daně“) návrh na vyloučení majetku – měděných katod jakosti A min. 99,99 % uložených ve 14 balících o celkovém množství 231 kusů a celkové hmotnosti 23 680 kg – z daňové exekuce dlužníka AZARIA TRADE, s.r.o., která byla nařízena exekučním příkazem ze dne 20. 3. 2015, č. j. 1267146/1513001-80541-709126. Správce daně rozhodnutím ze dne 20. 5. 2015, č. j. 2500277/15/3001-80542-711610, podle § 179 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“), uvedenému návrhu nevyhověl. Proti tomuto rozhodnutí brojil žalobce odvoláním, které žalovaný rozhodnutím ze dne 15. 2. 2016, č. j. 5023/16/5100-41453-711484, zamítl a rozhodnutí správce daně potvrdil. Zdejší soud rozsudkem ze dne 3. 5. 2018, č. j. 62 Af 49/2016-87, uvedené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 25. 10. 2018, č.j. 10 Afs 160/2018-45, kasační stížnost žalovaného proti uvedenému rozsudku zdejšího soudu zamítl.
2. Žalovaný poté napadeným rozhodnutím ze dne 30. 7. 2019, č. j. 31289/19/5100-41453-711866 (dále jen „napadené rozhodnutí I“), řízení podle § 106 odst. 1 písm. f) daňového řádu zastavil z toho důvodu, že v rámci úřední činnosti zjistil, že dne 2. 3. 2017 byla provedena dražba majetku dlužníka AZARIA TRADE, s.r.o., byl udělen příklep a vydáno rozhodnutí o rozvrhu výtěžku dražby. Proti napadenému rozhodnutí I brojil žalobce odvoláním. Řízení o tomto odvolání žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 8. 10. 2019, č. j. 38870/19/5100-41453-711866 (dále jen „napadené rozhodnutí II“), podle § 110 odst. 2 ve spojení s § 106 odst. 1 písm. b) daňového řádu, zastavil.

I. Shrnutí žalobní argumentace

3. Žalobce má za to, že žalovaný po zrušení rozhodnutí ze dne 15. 2. 2016, č. j. 5023/16/5100-41453-711484, rozsudkem zdejšího soudu ze dne 3. 5. 2018, č. j. 62 Af 49/2016-87, neprovedl v dalším řízení potřebné dokazování. Pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí I argumentuje bezpředmětností řízení s tím, že exekuce byla vykonána, tak tento argument žalovaný neuvedl v řízeních před zdejším ani před Nejvyšším správním soudem, která proběhla až po vykonání exekuce na majetek žalobce; správní soudy bezpředmětnost daňového či soudního řízení mohly posoudit.
4. V případě zastavení daňového řízení podle § 106 odst. 1 písm. f) daňového řádu musí jít podle žalobce o absolutní bezpředmětnost řízení. U daňového řízení, které žalovaný napadeným rozhodnutím I zastavil, k tomu nebyly splněny podmínky plynoucí z judikatury Nejvyššího správního soudu, na kterou žalobce v této souvislosti odkazuje; provedením exekuce na majetek žalobce pro dluh třetího subjektu bylo zasaženo do vlastnického práva žalobce, přičemž jediným možným způsobem nápravy tohoto nezákonného stavu bylo zjednání nápravy správcem daně (vydáním věci či náhradou škody). Možnost domáhat se náhrady škody v civilním soudním řízení, na kterou odkazuje žalovaný v napadeném rozhodnutí I, je nepřiléhavá, neboť nezákonné rozhodnutí správce daně, na jehož základě byla provedena nezákonná exekuce prodejem majetku žalobce, by zůstalo zachováno; tímto odkazem i sám žalovaný sledává existenci právního zájmu žalobce na řešení situace. Prvostupňové rozhodnutí správce daně dosud působí negativně na vlastnické právo žalobce.

5. Rovněž napadené rozhodnutí II je podle žalobce nezákonné. V souladu s § 116 odst. 1 daňového řádu jsou možné pouze tři způsoby rozhodnutí o odvolání. Žalovaný nicméně podle dotčeného ustanovení nepostupoval a zvolil postup podle § 106 odst. 1 písm. f) daňového řádu. Žalobce postupoval podle poučení žalovaného v napadeném rozhodnutí I a v souladu s § 109 odst. 1 věty první daňového řádu podal proti napadenému rozhodnutí I odvolání; zákon podání odvolání proti rozhodnutí dle § 106 odst. 1 písm. f) daňového řádu nevyklučuje s ohledem na zachování dvojinstančnosti daňového řízení.
6. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby zdejší soud obě napadená rozhodnutí zrušil. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem, i při jednání soudu, které ve věci proběhlo.

II. Shrnutí vyjádření žalovaného

7. Žalovaný nesouhlasí se žalobou, napadená rozhodnutí považuje za správná a odůvodněná. Věcně setrává na závěrech obsažených v napadených rozhodnutích.
8. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem, i při jednání soudu, které ve věci proběhlo. Žalovaný navrhl, aby zdejší soud žalobu zamítl.

III. Posouzení věci

9. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
10. Zdejší soud napadená rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba je zčásti důvodná.
11. Podle § 106 odst. 1 daňového řádu správce daně rozhodnutím řízení zastaví mj. tehdy, jestliže jde o zjevně právně nepřipustné podání (písm. b/) nebo se řízení stalo bezpředmětným (písm. f/).
12. Podle § 109 odst. 1 daňového řádu se příjemce rozhodnutí může odvolat proti rozhodnutí správce daně, pokud zákon nestanoví jinak. Odvolání je nepřipustné, směřuje-li jenom proti odůvodnění rozhodnutí.
13. Podle § 110 odst. 2 daňového řádu se řízení o odvolání zastaví, je-li v poučení připuštěno odvolání i tehdy, kdy je zákon nepřipouští, a je-li podáno odvolání.
14. Podle § 116 odst. 1 daňového řádu odvolací orgán napadené rozhodnutí změní (písm. a/), napadené rozhodnutí zruší a zastaví řízení (písm. b/), nebo odvolání zamítne a napadené rozhodnutí potvrdí (písm. c/).
15. Podle § 116 odst. 4 daňového řádu se proti rozhodnutí odvolacího orgánu nelze dále odvolat.
16. Podle § 179 odst. 1 daňového řádu po nařízení daňové exekuce vyloučí správce daně na návrh osoby, které svědčí právo k majetku nepřipouštějící provedení exekuce nebo osoby, které je exekučním příkazem ukládána povinnost ohledně takového majetku, popřípadě z moci úřední, rozhodnutím z daňové exekuce majetek, kterému svědčí právo nepřipouštějící

provedení exekuce; příjemcem tohoto rozhodnutí je dlužník a další osoby, které podaly návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce.

17. Podle § 179 odst. 2 *daňového řádu správce daně rozhodne* o návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce do 30 dnů. Proti rozhodnutí o vyloučení majetku z daňové exekuce se lze odvolat do 15 dnů ode dne jeho doručení. Po dobu řízení o návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce nelze majetek, který je předmětem návrhu, prodat; to neplatí, pokud se jedná o věc, která se rychle kazí.
18. Podle § 179 odst. 3 daňového řádu mohou osoby, které jsou oprávněny podat návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce a jsou příjemci exekučního příkazu, u správce daně, který daňovou exekuci nařídil, podat ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení exekučního příkazu návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce.
19. Podle § 179 odst. 4 daňového řádu mohou osoby, které jsou oprávněny podat návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce a které nejsou příjemci exekučního příkazu, své právo uplatnit návrhem u správce daně, který daňovou exekuci nařídil, ve lhůtě 15 dnů ode dne, kdy se o tom, že na jejich majetek byla nařízena daňová exekuce, dozvěděly, nejdéle do zahájení dražebního jednání; pokud tento majetek není předmětem dražby, tak nejdéle do dne, kdy byla daňová exekuce provedena.
20. Podle § 8 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (dále jen „zákon č. 82/1998 Sb.“), lze nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.
21. Podle § 2991 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, kdo se na úkor jiného bez spravedlivého důvodu obohatí, musí ochuzenému vydat, oč se obohatil. Podle odst. 2 dotčeného ustanovení se bezdůvodně obohatí zvláště ten, kdo získá majetkový prospěch plněním bez právního důvodu, plněním z právního důvodu, který odpadl, protiprávním užitím cizí hodnoty nebo tím, že za něho bylo plněno, co měl po právu plnit sám.
22. Není pochyb o tom, že napadené rozhodnutí I je rozhodnutím odvolacího orgánu v odvolacím řízení, proti kterému se již nelze dále odvolat. Jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2017, č. j. 6 Afs 274/2016-8, *„Ustanovení § 106 daňového řádu je obecnou úpravou pro zastavení řízení, přičemž ustanovení § 106 odst. 1 písm. f), podle něhož bylo rozhodováno, stanoví, že řízení se zastaví, pokud se stalo bezpředmětným. Ustanovení § 116 daňového řádu upravuje případy, kdy je přezkoumáváno napadené rozhodnutí. K přezkumu odvolacím orgánem však v posuzované věci nedošlo. Toto ustanovení přitom variantně upravuje jednotlivé způsoby rozhodnutí odvolacího orgánu, s variantou zastavení odvolacího řízení proto, že se stalo bezpředmětným, však nepočítá. Proto bylo třeba postupovat podle úpravy obecné. Nicméně i tak k zastavení řízení došlo v režimu odvolacích řízení, a proto proti takto vydaným rozhodnutím již „další“ odvolání v úvahu nepřichází...“*. Skutečnost, že žalovaný napadeným rozhodnutím I rozhodl o zastavení řízení podle § 106 odst. 1 písm. f) daňového řádu, neznamená, že žalobce má právo podat proti tomuto rozhodnutí opravný prostředek; rozhodnutí o takovém opravném prostředku „ve třetím stupni“ by zakládalo nicotnost takového rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2019, č.j. 10 Afs 332/2018-29).

23. Žalovaný tedy nepochybil, pokud napadeným rozhodnutím II řízení o odvolání podaném proti rozhodnutí I podle § 110 odst. 2 ve spojení s § 106 odst. 1 písm. b) daňového řádu zastavil.
24. V rozsahu, ve kterém žalobce brojí proti napadenému rozhodnutí II, tak žaloba není důvodná, a proto byla podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnuta.
25. Pokud jde o žalobu podanou dne 9. 12. 2019 proti napadenému rozhodnutí I, zdejší soud ji v souladu se závěry nálezu Ústavního soudu ze dne 31. 1. 2012, sp. zn. IV. ÚS 3476/11, považuje za včasnou, neboť počátek lhůty k podání žaloby v tomto případě odvíjí až ode dne, kdy byl žalobce žalovaným vyrozuměn o nesprávnosti poučení o možnosti podat odvolání proti napadenému rozhodnutí I; k tomu došlo doručením napadeného rozhodnutí II. Podle Ústavního soudu nesmí být účastníkovi řízení na újmu, pokud při využití opravného prostředku proti rozhodnutí orgánu veřejné moci postupoval v dobré víře ve správnost v něm obsaženého nesprávného poučení; „pokud stěžovatel podal proti rozhodnutí správního orgánu opravný prostředek, vycházející z jeho nesprávného poučení, nelze mu přičíst k tíži, že za rozhodující skutečnost pro počátek běhu lhůty pro podání správní žaloby považoval až doručení sdělení o vyřízení tohoto opravného prostředku. Pouhý poukaz na doslovné znění § 72 odst. 1 a 4 soudního řádu správního a na obecný požadavek právní jistoty není v tomto případě namístě. Trvání obecných soudů na tom, že v dané věci měla být lhůta podle uvedených ustanovení počítána již od doručení napadeného správního rozhodnutí, totiž ve svém důsledku znamená odepření spravedlnosti, resp. přístupu k soudu, neboť za situace, kdy byl stěžovatel na základě poučení v dobré víře v existenci opravného prostředku, od něj nebylo možné očekávat podání žaloby. Z tohoto důvodu je nezbytné, aby se počátek předmětné lhůty odvíjel až ode dne, kdy bylo stěžovateli doručeno rozhodnutí příslušného správního orgánu o předmětném opravném prostředku, případně kdy byl tímto správním orgánem, příp. správním orgánem, jenž vydal původní napadené rozhodnutí, o nesprávnosti v něm obsaženého poučení vyrozuměn.“ (náleží Ústavního soudu ze dne 31. 1. 2012, sp. zn. IV. ÚS 3476/11).
26. Žalobce nesouhlasí s tím, že žalovaný rozhodnutím I řízení o jeho návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce oprávněně zastavil pro bezpředmětnost; žalobce předně argumentuje nezbytností meritorního rozhodnutí pro účely případné náhrady škody způsobené nezákonným rozhodnutím o zamítnutí návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce.
27. V napadeném rozhodnutí I žalovaný v této souvislosti uvedl, že žalobce má k dispozici tzv. žalobu z lepšího práva (žalobu dle § 2991 občanského zákoníku), kterou může podat proti tomu, komu byl vyplacen výtěžek z věci prodané v rámci exekuce; tím podle žalovaného nejsou dotčeny ani nároky z titulu náhrady škody.
28. Jestliže je v souladu s § 106 odst. 1 písm. f) daňového řádu důvodem pro zastavení řízení jeho bezpředmětnost, musí se jednat o situaci, kdy odpadl předmět řízení a kdy by další vedení takového řízení bylo naprosto nadbytečné; uvedené plyne kupříkladu z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2014, č. j. 6 As 38/2014-14, na který odkazuje rovněž žalobce a jenž se týká situace, kdy došlo k zastavení odvolacího řízení proti zajišťovacímu příkazu. Z uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu plyne, že možnost domáhat se nápravy důsledků způsobených nezákonným zajišťovacím příkazem v rámci vydání konečného rozhodnutí či v rámci jeho soudního přezkumu nepředstavuje pro daňový subjekt efektivní způsob obrany, která je přitom nutná s ohledem na míru dotčení práv daňového subjektu, kterou může zajišťovací příkaz představovat, i nutnost zachování

možnosti domoci se náhrady škody způsobené nezákonným rozhodnutím ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb.; podle Nejvyššího správního soudu pokud se stal zajišťovací příkaz bezpředmětným, nevyplývá z toho ještě, že se stalo bezpředmětným i řízení o odvolání proti zajišťovacímu příkazu, v němž je posuzováno splnění podmínek vydání zajišťovacího příkazu.

29. Také z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 Afs 149/2015-36, plyne, že obdobně jako v případě zániku účinnosti zajišťovacího příkazu i v případě realizace zástavního práva prodejem zástavy ve veřejné dražbě dochází k zániku zástavního práva a k zániku zajištění zástavy. To však bez dalšího neznamena, že se řízení o odvolání proti rozhodnutí o zajištění zástavy stalo bezpředmětným ve smyslu § 106 odst. 1 písm. f) daňového řádu, nýbrž je třeba o odvolání meritorně rozhodnout. Opačný závěr by ve svých důsledcích mohl podle Nejvyššího správního soudu vést k odepření spravedlnosti zástavci tím, že by došlo ke znemožnění uplatnění náhrady škody způsobené případně nezákonným rozhodnutím. Nejvyšší správní soud uvedl, že *„pouze v případě, že je řízení o odvolání proti rozhodnutí o zajištění zástavy zcela nadbytečné, je na místě, aby odvolací orgán řízení zastavil pro bezpředmětnost podle § 106 odst. 1 písm. f) daňového řádu. Jestliže však existuje důvod, pro který má rozhodnutí o odvolání význam, nelze takto postupovat. Tímto důvodem může rovněž být zachování práva vlastníka či držitele zástavy na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím celního orgánu o zajištění zástavy. Toto právo je zakotveno v čl. 36 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, a dále v § 8 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), podle nějž platí, že nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán...Lze tedy konstatovat, že realizací zástavního práva prodejem zástavy ve veřejné dražbě dochází k zániku zástavního práva, a tedy (s ohledem na akcesorickou povahu) také k zániku zajištění zástavy. Uvedené však bez dalšího neznamena, že se stalo bezpředmětným také řízení o odvolání proti rozhodnutí o zajištění zástavy. To může mít význam zejména s ohledem na případnou náhradu škody způsobenou zástavci, a proto nejsou splněna kritéria bezpředmětnosti řízení ve smyslu § 106 odst. 1 písm. f) daňového řádu (viz výše). Naopak je žádoucí, aby odvolací celní orgán meritorně rozhodl o tom, zda prvostupňové rozhodnutí bylo zákonné či nikoliv, tedy aby postupoval jedním ze způsobů podle § 116 odst. 1 daňového řádu.“*
30. V nyní projednávané věci jde o situaci odlišnou pouze v tom, že majetek žalobce – tedy minimálně podle žalobcovy názoru – měl být postihnut v rámci exekuce vedené nikoli vůči žalobci, nýbrž proti jinému subjektu (AZARIA TRADE, s.r.o.) na základě exekučního příkazu ze dne 20. 3. 2015, č. j. 1267146/1513001-80541-709126. Není tedy žádného důvodu výše uvedené závěry Nejvyššího správního soudu neaplikovat i na tuto věc. Zásah do práv žalobce totiž může představovat nevyhovění návrhu na vyloučení majetku z exekuce a jeho důsledky, pakliže by bylo shledáno nezákonným. Proto nelze dovozovat, že by přezkum tohoto rozhodnutí (původně potvrzeného rozhodnutím žalovaného, které však zdejší soud zrušil) byl toliko přezkumem akademickým; bezpředmětnost řízení v nyní posuzované věci nelze dovozovat z toho, že předmět návrhu na vyloučení majetku z exekuce byl v exekuci prodán a že žalobce se již nemůže úspěšně domáhat ani vydání předmětu vyloučení

vydražitelem. Meritorní rozhodnutí žalovaného o odvolání žalobce proti rozhodnutí správce daně je jednou z podmínek pro eventuální možnost žalobce uplatnit nárok na náhradu škody ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb. a k tomu, aby bylo jeho právo na náhradu škody, garantované čl. 36 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, zachováno. Na uvedené nemůže mít vliv odkaz žalovaného na možnost žalobce využít k vymožení (neoprávněně) získaného plnění správcem daně tzv. žalobu z lepšího práva ve smyslu § 2991 občanského zákoníku („žalobou z lepšího práva se třetí subjekt může dožadovat na osobě, které byla v exekuci vyplacena část výtěžku ze zpeněžení movité či nemovité věci, zaplacení částky ve výši odpovídající přijatému plnění. Důvodem žaloby je, že výtěžek ze zpeněžení dané věci byl této osobě v rámci exekuce vydán (uvažováno z pohledu hmotného práva) neprávem, neboť žalobce tu ve skutečnosti měl lepší právo k předmětu exekuce než žalovaný a správně (kdyby bylo postupováno podle hmotného práva) by tento výtěžek náležel jemu. Z hlediska hmotného práva jde v tzv. žalobě z lepšího práva o nárok z bezdůvodného obohacení, který vzniká tehdy, jestliže žalovaný získal na úkor žalobce majetkový prospěch plněním bez právního důvodu ve smyslu § 451 obč. zák. Není přitom významné, zda exekuční řízení proběhlo korektně. I kdyby žalovaný obdržel výtěžek v exekuci nařízené a provedené v souladu se zákonem, není tím založen právní důvod k tomu, aby si takto nabyté plnění mohl ponechat.“ rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 4. 5. 2016, sp. zn. 28 Cdo 2146/2015).

31. Žalovanému lze přisvědčit potud, že žalobce má možnost podat žalobu z lepšího práva a domoci se tak zaplacení částky odpovídající bezdůvodnému obohacení vzniklému na úkor žalobce zpeněžením věci v exekuci, s ohledem na žalobcem tvrzené hmotné právo k takovým věcem (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 6. 2004, sp. zn. 25 Cdo 2489/2003). To však nemůže mít za následek bezpředmětnost řízení v nyní posuzované věci. Posouzení zákonnosti rozhodnutí správce daně o návrhu žalobce na vyloučení majetku z daňové exekuce je podstatné pro posouzení eventuálního nároku žalobce na náhradu státem způsobené škody. Argument žalovaného implikuje, že by v případě využití žaloby z lepšího práva nebylo využítí postupu podle zákona č. 82/1998 Sb. s ohledem na nesplnění podmínky dle § 8 zákona č. 82/1998 Sb. (zrušení rozhodnutí správce daně pro nezákonnost) možné; s tím zdejší soud nemůže souhlasit.
32. Poukaz žalovaného v napadeném rozhodnutí I, že bezpředmětnost dalšího řízení plyne také z možnosti podat návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce pouze ve lhůtách dle § 179 daňového řádu, je podle zdejšího soudu rovněž nepřijatelný – v daném případě není žádných pochyb o tom, že žalobce v zákonné lhůtě návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce podal. Bezpředmětnost dalšího řízení nelze dovozovat ani z odkazu na § 179 odst. 4 daňového řádu, podle něhož lze vyloučit majetek třetí osoby nejpozději do okamžiku zahájení dražebního jednání, koná-li se při prodeji movitých či nemovitých věcí dražba, a nekoná-li se dražba při prodeji movitých či nemovitých věcí a věci jsou prodávány tzv. mimo dražbu, do okamžiku provedení daňové exekuce (zpeněžení předmětu vyloučení). Jak již bylo uvedeno výše, skutečnost, že byly věci prodány v exekuci, neznamená bezpředmětnost řízení o vyloučení majetku z exekuce, na čemž nemůže ničeho změnit ani možnost podání žaloby z lepšího práva.
33. Pokud žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že zastavení řízení (a tudíž nikoli meritorní rozhodnutí) je důsledkem toho, že žalobce nepožádal zdejší soud o přiznání odkladného účinku žalobě podané proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 2. 2016, č. j. 5023/16/5100-41453-711484, tak by případné přiznání odkladného účinku uvedené žalobě k návrhu žalobce mělo ten následek, že by k prodeji věcí, jež si žalobce nárokoval, v dražbě nedošlo,

tak ani tato okolnost nemůže odůvodňovat bezpředmětnost vedení řízení a nemožnost domáhat se náhrady škody podle zákona 82/1998 Sb., jak žalovaný dovozuje.

34. Zdejší soud tedy ve vztahu k napadenému rozhodnutí I shledal žalobu důvodnou a uvedené rozhodnutí pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a současně podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. V něm je žalovaný v souladu s § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním zdejšího soudu vysloveným v tomto rozsudku.

IV. Náklady řízení

35. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přiznává mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů.
36. Žalobce byl ve věci zčásti úspěšný, a proto mu v odpovídající části náleží právo na náhradu nákladů řízení. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady za zaplacený soudní poplatek za napadené rozhodnutí I ve výši 3 000 Kč, a dále náklady právního zastoupení za tři úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí věci a příprava zastoupení, žaloba, účast při jednání), společně se třemi režijními paušály po 300 Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g), § 13 odst. 4 a § 14 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytnutí právních služeb /advokátní tarif/). Dále žalobci náleží náhrada cestovních výdajů ve výši 1 291, 17 Kč spojených s cestou jeho zástupce k jednání soudu z Olomouce do Brna a zpět v celkové vzdálenosti 160 km motorových vozidlem s průměrnou spotřebou 9,1 l benzínu na 100 km, jak plyne z kopie technického průkazu (§ 157 a § 158 zákoníku práce, § 13 odst. 1 a 5 advokátního tarifu ve spojení s § 4 vyhlášky č. 511/2021 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad, ve znění pozdějších předpisů), spolu s náhradou za promeškaný čas na cestě v délce čtyř půlhodin po 100 Kč, tedy ve výši 400 Kč (§ 14 odst. 1 a 3 advokátního tarifu). Celkem tedy náklady zastoupení činí 17 388 Kč, včetně DPH, kterou je zástupce povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb. Pokud jde o uplatněný nárok na náhradu nákladů spojených s další poradou zástupce se žalobcem ve smyslu § 11 odst. 1 písm. c) advokátního tarifu, tak její konání jednak nebylo zdejšímu soudu doloženo a nadto účelnost takové porady nad rámec převzetí věci a přípravy zastoupení není zcela zjevná. Proto zdejší soud žalobci náhradu nákladů za tento úkon právní služby nepřiznal. K zaplacení byla neúspěšnému žalovanému stanovena přiměřená lhůta.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 17. února 2022

David Raus v.r.
předseda senátu